

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 111ον | Δεκέμβριος 2021 | 4362

Ο ΔΙΑΚΑΗΣ ΠΟΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΙΚΟ σάλπισμα «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» θὰ ἀντηχήσει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ σὲ μιὰ σπαρασσό-μενη ἀπὸ ἄσβεστο μίσος ἀνθρωπότητα. Τὸ σάλπισμα τῆς εἰρήνης θὰ διασχίσει καὶ πάλι τοὺς αἰθέρες, ἐνῶ οἱ τελειοποιημένες μηχανές τοῦ πολέμου θὰ γεμίζουν μὲ καπνοὺς καὶ ἐρείπια, μὲ τραυματίες καὶ νεκρούς, πόλεις καὶ χωριά.

Ἦναι, λοιπόν, ἀπραγματοποίητο ἡ εἰρήνη; Δὲν θὰ ἔλθει ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς «τόξον καὶ ρομφαίαν καὶ πόλεμον συν-τρίψει ἀπὸ τῆς γῆς»; (Ὡσηέ β' 18). Τὸν διακαῆ πόθο τῆς εἰρήνης μιᾶς ἀνθρωπότητας ἀπαυδησμένης, κουρασμένης ἀπὸ τοὺς πολέμους καὶ τὴς αἱματοχυ-σίεις, ἐκφράζει καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Γονατιστός, μπροστὰ στὸ ἱλαστήριο τοῦ Θεοῦ, ἀνέπε-μπε θερμὴ τὴν εὐχή: «**Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰρήνην δός ἡμῖν**» (κοτ' 12).

Ἀλλὰ ὁ διακαῆς αὐτὸς πόθος, ὄχι μόνο τοῦ προ-φήτη, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητας ὁλόκληρης, γιὰ γενικὴ καὶ ἀδιατάρακτη εἰρήνη, δὲν θὰ πραγματο-ποιηθεῖ παρὰ μόνο ὅταν ἐπικρατήσῃ τὸ Εὐαγγέλιο στὴ γῆ, στὴς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Τότε θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη ἐπανάσταση τῆς εἰρήνης. Δὲν θὰ ὀπλίζονται μὲ μίσος ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ θὰ μεταμορφώσῃ τὴς καρδιές, θὰ ἀμβλύνῃ τὰ πάθη, τὴς ἀντιπάθειες, τὰ μίσση, τὴς ἀντεκδικήσεις, τοὺς θιγμένους ἐγωισμούς. Τότε θὰ συντριβοῦν τὰ μαχαίρια καὶ θὰ μεταβληθοῦν σὲ ἄροτρα. Τὰ δόρατα θὰ γίνουν δρεπάνια. Τότε θὰ βοσκῆσῃ ὁ λύκος μαζὶ μὲ τὸ ἀρνὶ καὶ ἡ λεοπάρδαλη θὰ ζεῖ εἰρηνικὰ μαζὶ μὲ τὸ κατσίκι. Τὸ μοσχάρι, ὁ ταῦρος καὶ τὸ λιοντάρι θὰ βόσκουν μαζὶ καὶ ἓνα μικρὸ παιδί θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ τὰ ὀδηγεῖ. Ὁ προφήτης μᾶς περιγράφει εἰδυλι-ακῆς σκηνές, πού, ὅσο καὶ ἂν φαίνονται ἀνέφικτες, γίνονται πραγματικότητα μὲ τὴν ἐπικράτηση τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας βλέπουν ἐδῶ μεταφορικὴ ἐρμηνεία. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀναπλα-στικὴ ἐπίδραση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τὰ αἰμοβόρα καὶ ἀρπακτικὰ ἔνστικτα τῶν ἀνθρώπων, πού τοὺς κάνουν νὰ μὴ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς λύκους καὶ τὰ ἄλλα ἄγρια θηρία, θὰ μεταβληθοῦν, θὰ ἡμερέψουν. Ἡ ἀγριότητα θὰ μεταβληθεῖ σὲ ἡμερότητα καὶ ἀγιότητα. Γράφει ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος: «**Λύκοι εἶναι οἱ ἀρπα-κτικοὶ ἄνθρωποι. Αὐτοὶ θὰ μεταβάλουν τὴ μοχθηρία τῆς**

ψυχῆς τους, ὥστε νὰ ζοῦν μὲ πραότητα μὲ ὄλους μέσα στὴν ποιμνὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλοι πού ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τους δὲν διαφέρουν ἀπὸ λεοπαρδάλεις, θὰ ἀποβάλουν τὴ θηριωδία τους καὶ θὰ συναναπαύονται μὲ τοὺς πρόους καὶ εἰρηνικούς. Καὶ ἄλλοι πού δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ λιοντάρια, ἀπὸ τὸ ἄγριο καὶ σαρκοβόρο ἦθος τους, θὰ γίνονται ὡς ἀθῶα παιδιὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν θείων λόγων».

Τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ στὴς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, περιγράφει καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «**Ἐπειδὴ βεβασί-λευκε τῶν Ἐθνῶν ὁ Χριστός, ὃς ἐστὶν εἰρήνη, γέγονεν ἐκ μέσου (φυγαδεύ-θηκε) πᾶσά τε δι-χόνοια καὶ ἔρις καὶ μάχαι καὶ πᾶν εἶδος πλεονεξίας: ἐξήρη-ται δὲ καὶ τὰ ἐκ τοῦ πολέμου βλάβη καὶ τὰ ἐντεῦθεν δείματα (ἀγριότητες)**».

Ὁ διακαῆς, λοιπόν, πόθος γιὰ τὴν εἰρήνην θὰ πραγματοποιηθεῖ μόνο, ὅταν ὁ κόσμος μὲ μετάνοια ἀναγνωρίσει ὅτι ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης εἶναι ἓνας, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ συμμορφώσῃ τὴ ζωὴ του πρὸς τὸν θεϊκὸν λόγον Του. Διαφορετικὰ ἀποτελεῖ ματαιο-πονία, ὅταν δὲν εἶναι ὑποκρισία, νὰ κηρύττουμε ἀφοπλισμό, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀφοπλίζουμε τὴς καρδιές. «**Ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογι-σμοὶ πονηροί, φόνοι... κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι**» (Ματθ. 15' 19). Καρδιές φορτισμένες μὲ μίσος, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης;

Ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε. Ὅλα αὐτὰ βρίσκουν τὴ λύση τους στὴν ἀγάπη πού ἔφερε ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη τοῦ κό-σμου. Ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ στὴν γῆ, πρέπει προηγουμένως νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴν καρδιά μας. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη πανανθρώπινη κατάκτηση. Ἡ καλύτερη εὐχή γιὰ τὰ φετινὰ Χριστού-γεννα.

Ὁ διακαῆς, πόθος γιὰ τὴν εἰρήνην θὰ πραγματο-ποιηθεῖ μόνο, ὅταν ὁ κόσμος μὲ μετάνοια ἀναγνωρίσει ὅτι ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης εἶναι ἓνας, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ συμμορφώσῃ τὴ ζωὴ του πρὸς τὸν θεϊκὸν λόγον Του.

Τυπολατρία και ύποκρισία

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀρέσκειται στὰ ἡμίμετρα. Προχωρεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια στὸ βάθος, ἀπὸ τοὺς καρποὺς στὴ ρίζα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χτύπησε τὸν φαρισαϊσμὸ γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς συμβιβασμοὺς τοῦ καὶ τῆ θεοποίησης τοῦ θεαθῆναι. Στὸν φαρισαϊσμὸ ἀρκοῦσε νὰ φαίνεται καὶ ὄχι νὰ εἶναι. Τὰ χέρια νὰ εἶναι καθαρὰ ἀπὸ τὶς σκόνες. Ἄν ἡ καρδιὰ ἀσφυκτιᾷ ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν παθῶν, ἂν πνίγεται μέσα στὸ βοῦρκο τοῦ ἐγωισμοῦ, ἂν εἶναι πετρωμένη ἀπὸ τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπιά, καθόλου δὲν τὸν ἀπασχολεῖ. Εἶναι ἐν τάξει, γιὰ τὴν φαίνεται ἐν τάξει. Ἔτσι νομίζει. Ἐν τάξει μὲ τὸν Θεό, γιὰ τὴν εἶναι ἐν τάξει μὲ τὴν τυπολατρία τοῦ. Ἐν τάξει μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὴν «**νηστεύει δις τοῦ Σαββάτου καὶ ἀποδεκατεῖ πάντα ὅσα κτᾶται**» (Λουκ. ιη' 12). Τώρα ἂν «**κατεσθίη τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν**» (Μάρκ. ιβ' 40) δὲν πειράζει, ἀφοῦ κάνει μακρὰς προσευχάς.

Ἀντίθετα μὲ τὸν φαρισαϊσμὸ ὁ Χριστιανισμὸς θέλει διαφάνεια, εὐλικρίνεια, καθαρὰς λύσεις. Χωρὶς νὰ περιφρονεῖ τὴν ἐπιφάνεια, ρίχνει τὸ βάρος στὰ κίνητρα, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ ἐκεῖ πηγάζει ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος, ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ἀνηθικότητα. Εἶναι καθαρὴ ἡ καρδιά; Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καθαρὸ καὶ τὸ σῶμα. Μιὰ ἀγνή καρδιὰ δὲν δέχεται καὶ

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἀσφαλέςτερο ἀντίδοτο τοῦ θυμοῦ. Αὐτὴ ἀφοπλίζει τὴν ὀργή. Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινὰ καὶ ἔχει ὑψηλὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἀδελφοῦ, δὲν ὀργίζεται.

δὲν ἀνέχεται ἡθικὰς ἀβαρίτες. Ἐκείθαρη ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου: «**Ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φα-**

ρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 20). Ἡ ἀρετὴ σας δὲν εἶναι ἀρετὴ, τονίζει ὁ Χριστὸς, ἂν δὲν ξεπεράσει κατὰ πολὺ τὴν ἐξωτερικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ ἀρετὴ τῶν Φαρισαίων. Χωρὶς πραγματικὰς ἀρετὰς καὶ ὄχι φαινομενικὰς δὲν κερδίζετε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Νὰ τὸ νέο καὶ ἐπαναστατικὸ στὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Προχωρεῖ ἀπὸ τοὺς καρποὺς στὴ ρίζα. Ματαιοπονία νὰ προσέχεις τοὺς σάπιους καρπούς, ὅταν εἶναι σκουληκιασμένη ἡ ρίζα. Ὅταν φροντίζεις τὴ ρίζα, φροντίζεις καὶ τοὺς καρπούς. Γερὰ ἡ ρίζα, γεροὶ καὶ οἱ καρποὶ. Καὶ πῶς συγκεκριμένα: Ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσις τοῦ νόμου σὺς συναγωγὰς σας, λέει στοὺς Ἰουδαίους ὁ Ἰησοῦς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φονεύσεις. Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὁ φόνος δὲν ἔρχεται τυχαῖα. Πρέπει νὰ προσεχθεῖ ἡ ρίζα

ἀπὸ ὅπου βλαστάνει. Καὶ ἡ ρίζα τοῦ φόνου εἶναι ὁ θυμὸς. Γιὰ νὰ φθάσει στὸ φόνον κανεὶς πρέπει νὰ ὀργισθεῖ, νὰ φουντώσει ἀπὸ θυμὸ καὶ ὀργή, νὰ βρεθεῖ «**σὲ βρασμὸ ψυχῆς**». Τότε τραβάει τὸ μαχαίρι καὶ χτυπάει. Χτυπάει καὶ αἱματοκυλίει τὸν συνάνθρωπό του, τὸν ἀδελφό του. Καὶ ὕστερα μετανιώνει. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ, ἀφοῦ τὸ κακὸ ἔγινε; Νὰ γιὰ τὴν ἀπαγόρευσις τοῦ φόνου, ὁ Χριστὸς προσθέτει τὴν ἀπαγόρευσις τῆς ὀργῆς. Κάνει δηλαδὴ ἕναν ὑπερκερασμὸ. Προχωρεῖ παραπέρα καὶ κόβει τὴ ρίζα τοῦ φόνου, γιὰ νὰ λείψει ὁ αἱματοβαμμένος καρπός.

Γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «**Ρίζα τοῦ φόνου θυμὸς. Ὁ τοίνυν τὴν ρίζαν ἐκκόπτων, πολλῶ μᾶλλον ἀναιρήσει τοὺς κλάδους· μᾶλλον δὲ οὐδὲ φῦναι τὴν ἀρχὴν ἐάσει**». Ρίζα τοῦ φόνου εἶναι ὁ θυμὸς. Ἐκεῖνος, λοιπόν, ποὺ κόβει τὴν ρίζα, πολὺ περισσότερο κόβει καὶ τὰ κλαδιά. Οὔτε κἂν θὰ ἀφήσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ βλαστήσει τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ριζικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ λύσις ποὺ προσφέρει ὁ Χριστιανισμὸς.

Καὶ δὲν σταματᾷ ἕως ἐδῶ. Προχωρεῖ πολὺ πῶς πέρα, ἀπὸ τὴν ἄρνησις στὴ θέσις. Ἀκριβῶς γιὰ τὴν μέχρις ἐδῶ, παρὰ τὴ ριζικὴ λύσις, βρισκόμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπὸ τὴν θεραπεία. Εἶπαμε πῶς δὲν θὰ φονεύσουμε, ἂν δὲν θυμώσουμε. Ἀλλὰ δὲν θὰ θυμώσουμε γενικότερα, ἂν γεμίσουμε τὴν καρδιά μας μὲ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἀσφαλέςτερο ἀντίδοτο τοῦ θυμοῦ. Αὐτὴ ἀφοπλίζει τὴν ὀργή. Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινὰ καὶ ἔχει ὑψηλὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἀδελφοῦ, δὲν ὀργίζεται. Ἡ ὀργὴ φανερώνει ἀπουσία ἀγάπης. Ὁ θυμὸς μαρτυρεῖ ἔλλειψις λεπτῆς, εὐαίσθητης, πονετικῆς καὶ φιλόφρονος καρδιάς. Εἶναι καρπὸς ἐγωισμοῦ. Καὶ ὁ ἐγωισμὸς εἶναι ἀπουσία ἀγάπης. Ὅταν θίγεται ὁ ἐγωισμὸς ἀνάβει ὁ θυμὸς. Ὅπου ὅμως βασιλεύει ἡ ἀγάπη ἐκεῖ ὑπάρχει ἀνοχή καὶ μακροθυμία, ἡρεμία καὶ ψυχικὴ γαλήνη. Φυγαδεύεται ὁ ἐγωισμὸς καὶ ὁ θυμὸς.

Νὰ γιὰ τὴν Κύριος καὶ στὴ συνέχεια πάνω καὶ ἀπὸ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, θέτει τὴν ἀγάπη στοὺς ἀδελφούς, τὴν ἀνοχή καὶ τὴν συγχωρητικότητα. Προτρέπει νὰ διακοπεῖ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μὴ σταματήσει ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. Τὶς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τοὺς συνανθρώπους μας βάζει ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεσις τῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό. Καμιά προσφορὰ δὲν γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν οὐρανίον Πατέρα, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ εὐσπλαχνία. «**Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν**». Παραπάνω, δηλαδὴ, ἀπὸ τὶς θυσίαις εἶναι ἡ ἀγάπη. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, δηλαδὴ, κανεὶς τὸν πλησίον του ὅπως τὸν ἑαυτὸ του, ἀξίζει πῶς πολὺ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὀλοκαυτώματα τῶν θυσιαστηρίων καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς θυσίαις (Μάρκ. ιβ' 33).

«Καθ' ἐκάστην ἡμέραν...» (Ψαλμὸς ρμδ' 2)

Ἔζησε μιὰ πολυκύμαντη ζωή. Ἀντίκρισε συχνὰ τὸν θάνατο καὶ τὸ τυφλὸ μίσος. Χάρηκε νίκες ἐξαισιες, ἀλλὰ καὶ βρέθηκε ὄχι σπάνια σὲ τρομερὰ ἀδιέξοδα. Καταδιώχθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχε ἀγαπήσει καὶ εὐεργετήσει. Πόνεσε. Πόνεσε πολὺ. Πολλὲς φορές μέσα στὸ ποτήρι τοῦ κρασιοῦ του ἔσταζαν πικρὰ τὰ δάκρυά του. **«Τὸ πόμα μου μετὰ κλαυθμοῦ ἐκίρων».**

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅμως μπόρεσε νὰ γράψει, μπόρεσε νὰ πεῖ καὶ νὰ ψάλλει: Κύριε, **«καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου...»** (Ψαλμ. ρμδ' 2). Θεέ μου, θὰ δοξολογῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὸ ὄνομά σου **«καθ' ἐκάστην ἡμέραν»**. Κάθε μέρα. Αὐτὸ ἀποφάσισε καὶ αὐτὸ τραγούδησε ὁ μέγας βασιλιάς, προφήτης καὶ ποιητής, ὁ Δαβίδ.

«Εὐλογήσω σε, Κύριε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου». Ὅχι μόνο ὅταν τύχει καὶ τὸ θυμηθῶ. Ὅχι μόνο σὲ μιὰ ἐπίσημη ἑορτή. Ὅχι μόνο στὴν καθιερωμένη ἡμέρα τῆς λατρείας σου. Ἀλλὰ **«καθ' ἐκάστην ἡμέραν»**. Κάθε μέρα. Σήμερα. Αὔριο. μεθαύριο. Ὅ,τι κι ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ σήμερα. Ὅ,τι κι ἂν φέρει αὐτὸ τὸ αὔριο. Ὅ,τι κι ἂν παρουσιάσει τὸ μεθαύριο. Τὸ ἔχω ἀποφασίσει, τὸ ἔχω αἰσθανθεῖ: **«Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου...»**. Κάθε μέρα...

...Ξημερώνει. Σκεπασμένος μὲ σύννεφα ὁ οὐρανός. Πουθενὰ ἥλιος. Βαριὰ ἡ ἀτμόσφαιρα. Κάτι δυσάρεστο, κάτι μελαγχολικὸ ἀπλώνεται στὴν ψυχή. Μιὰ διάθεση ὄχι καὶ τόσο καλὴ γεννιέται μέσα μου. Ὅμως ὄχι! Δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῶ στὴ διάθεση αὐτή. Δὲν εἶπα αὐτὸ ποὺ εἶπε καὶ ὁ Δαβίδ; **«Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε»**. Ἄς εἶναι συννεφιασμένος ὁ οὐρανός καὶ θολὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Ἐγὼ σὲ ὑμνῶ. Σὲ δοξάζω καὶ σήμερα. Ἐσένα ποὺ εἶσαι ὁ παντοδύναμος καὶ ὁ ἀγαθός. Τὰ σύννεφά σου εἶναι μιὰ εὐλογία, μιὰ δροσιά. Ἡ θολὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ βαριὰ νέφωση θὰ μεταβληθοῦν σὲ βροχὴ εὐεργετική, σὲ καρπὸ καὶ σὲ δύναμν. Γιατί λοιπὸν νὰ ἀφήσω αὐτὴ τὴν ἀκαθόριστη μελαγχολία νὰ μὲ ποτίσει; Γιατί νὰ μὲ κάνει δύσθυμο ὁ συννεφιασμένος οὐρανός; Γιατί νὰ εἶμαι ἕνας μελαγχολικὸς ἄνθρωπος καὶ ὄχι ἕνας δοξολογητής σου; Θὰ σὲ δοξολογήσω καὶ σήμερα. Θὰ σὲ ὑμνήσω καὶ αὔριο, ὅταν ὁ ἥλιος πυρπολεῖ τὴ γῆ καὶ ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη. Θὰ ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου καὶ μέσα στὴν παγωνιὰ τοῦ χειμῶνα. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν: καὶ στὴ συννεφιασμένη καὶ στὴ γελαστὴ καὶ στὴν ἀνοιξιὰτικὴ καὶ στὴν φθινοπωρινή, **«εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου»**.

... Ξημερώνει. Πόσο ἀνίσυχη ἦταν ἡ νύχτα μου! Καὶ πόσο πιὸ ἀνίσυχη προμηνύεται ἡ μέρα! Μὲ

περιμένουν ἕνα σωρὸ σκοτοῦρες. Νιώθω ἀνόρεχτος. Πρέπει καὶ σήμερα νὰ ἀντιμετωπίσω πλῆθος περιπτώσεις. Κάθε εἶδους ζητήματα πολιορκοῦν πρωὶ-πρωὶ τὸ φτωχὸ μου μυαλό. Ἀρρώστιες, γκρίνιες οἰκογενειακές, ἐπαγγελματικές δυσκολίες. Δὲν πρόλαβα καλὰ-καλὰ νὰ ξυπνήσω, ν' ἀνοίξω τὰ μάτια καὶ σὰν ἀδιάκριτοι ἐπισκέπτες ὅλα αὐτὰ θρονιάστηκαν μέσα μου. Δύσκολη μέρα. Μὰ καὶ σήμερα πρέπει νὰ εἶμαι ὑμνητὴς τοῦ Θεοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶ τὸν Δαβίδ. **«Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου»** εἶχε πεῖ. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπαναλάβω κι ἐγώ. Καὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ γιὰ τὸ σήμερα.

Καὶ σήμερα, Θεέ μου, θὰ σὲ δοξολογήσω. Θὰ σὲ ὑμνήσω, διότι ὑπάρχεις καὶ κρατᾷς στὰ χέρια σου τὰ πάντα. Μέσα ἀπὸ τὶς δυσκολίες μου εἰτοιμάζεις μιὰν ἀπέραντη καὶ αἰώνια χαρὰ. Μὲ τὰ προβλήματα μου ὑφαίνεις τὴν εὐτυχία μου. Τὰ δάκρυά μου θὰ τὰ μεταβάλεις σὲ ποτὸ εὐφροσύνης. Διότι εἶσαι Πατέρας. Διότι μὲ ἀγαπᾷς. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ δοξολογῶ καὶ μεγαλύνω τὸ ὄνομά σου καὶ σήμερα. Σ' αὐτὴ τὴν ἀνάποδη μέρα. Καὶ αὔριο θὰ κάνω τὸ ἴδιο. **«Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε»**. Ὅ,τι κι ἂν συμβεῖ, ὅ,τι κι ἂν μεσολαβῆσει, δὲν θὰ ἀφήσω νὰ ἔλθει ἡ νύχτα, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ ἕνα ἐγκάρδιο **«δόξα σοι, Κύριε»**.

Ὅπου κι ἂν βρίσκεσαι, ὅ,τι κι ἂν κάνεις, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἕνας δοξολογητὴς τοῦ Θεοῦ. Ἄν εἶναι κάποιος, ποὺ ἀξίζει νὰ ὑμνεῖται, εἶναι ὁ μέγας Θεός μας. Κανένας ὕμνος δὲν ἐξαντλεῖ τὴν μεγαλοσύνη του. Καμιὰ δοξολογία δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει ἄξια γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Ἄν κάθε μέρα νιώθεις τὴν ἀνάγκη νὰ πεῖς κάτι ἐπαινετικὸ γιὰ κάποιον, ποὺ ἀγαπᾷς ἢ ἐκτιμᾷς πολὺ, αὐτὸ ἰσχύει πολὺ περισσότερο γιὰ Κεῖνον, ποὺ εἶναι ὁ ὑπὲρ πάντα ἀγαπητός.

Ἄν κάθε μέρα ὑμνεῖς καὶ δοξάζεις τὸν Κύριο, θὰ διαπιστώσεις πόσο διαφορετικὸ χρῶμα θὰ ἀποκτήσει ἡ ζωὴ σου. Ἦδη, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ προφέρεις τὸ **«καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου»**, θὰ αἰσθανθεῖς πιὸ ἀνάλαφρη τὴν ψυχὴ σου. Θὰ νιώσεις ὅτι ἀνεβαίνεις ψηλότερα ἀπὸ τὰ χαμηλὰ καὶ μικρά. Κάτι ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμν τοῦ Θεοῦ θὰ στάξει μέσα σου. Καὶ θὰ σὲ γεμίσει ἐλπίδα καὶ δύναμν. Ἡ μέρα, ἡ κάθε μέρα, ἡ οποιαδήποτε μέρα γιὰ κείνους ποὺ ξέρουν νὰ ὑμνοῦν τὸν Κύριο τῆς δόξας εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐξομοιώνεσαι μὲ τὶς ἀγγελικὲς δυνάμεις καὶ ἐπαναλαμβάνεις μαζὶ μὲ τὰ Σεραφεῖμ μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, θαμπωμένος ἀπὸ τὴ θεϊκὴ δόξα, τὸ **«Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης Αὐτοῦ»**.

«Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις,

πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. ε΄ 22 - στ΄ 2
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιγ΄ 10-17

προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

»Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῆ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι,

ὁμοίως οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ Πνευματικὴ Καρποφορία

«Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν»

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δίνουν προτεραιότητα στὸ ἐντυπωσιακὸ καὶ ὑποδουλώνονται στὰ ὑλικά ἀγαθά, κάνουν θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Ἐπιδιώκουν μὲ κάθε μέσο νὰ κυριαρχήσουν στὸ περιβάλλον τους. Εἶναι ὑλιστές, χρηματολάτρες, κυνηγοὶ τῆς μάταις δόξας.

Ἄς ἔρθουμε, ὅμως, καὶ στοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους, στοὺς πιστοὺς, σὲ μᾶς ποὺ θέλουμε νὰ ζοῦμε σὰν «γνήσια τέκνα» τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ζοῦμε τὴν πνευματικὴ ζωὴ, πρέπει νὰ παρουσιάζουμε τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύματος, γιὰ τοὺς ὁποίους μᾶς μιλάει τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Βροντοφωνεῖ ὁ Ἄπ. Παῦλος: «Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια».

Ἄς τοὺς σχολιάσουμε ἐπιγραμματικὰ ἕναν-ἕναν τοὺς καρποὺς αὐτοῦς.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν **ἀγάπην**. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πνεύματος εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης. Γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ καινούργια ἐντολὴ ποὺ ἔφερε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Εἶναι τὸ πιὸ βασικὸ γνῶρισμα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ εἶναι ἡ ρίζα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποκορύφωμα ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Δεύτερος καρπὸς εἶναι ἡ **χαρὰ**. Ἡ βαθεῖα χαρὰ, ἐκείνη ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ χαρὰ ἀποτελεῖ τὸν πόθο ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Δὲν τὴν βρίσκουμε, ὅμως, ἐκεῖ ποὺ τὴν ἀναζητοῦν: στὴν ἁμαρτία. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς.

Τρίτος καρπὸς εἶναι ἡ **εἰρήνη**, κάτι ποὺ τόσο λείπει στὴν ἐποχὴ μας. Ἄνθρωποι, οἰκογένειες, κοινωνίες, ἔθνη ζοῦνε χωρὶς εἰρήνην, διότι δὲν ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους στὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Μόνο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅταν τὸ δεχθοῦμε στὰ κατάβαθμά μας, διώχνει τοὺς λογισμοὺς ποὺ μᾶς ταρασσοῦν, τοὺς διαπληκτισμοὺς καὶ ὅλες τὶς ἄλλες αἰτίες, ποὺ φυγαδεύουν τὴν εἰρήνην. Καὶ ἐγκαθιδρύει στὶς ψυχὰς τὴν ἀληθινὴ, μόνιμη εἰρήνην.

Τέταρτος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ **μακροθυμία**. Ἡ ἀνεξικακία, ἡ ἐπιείκεια, ἡ δύναμη

ἐκείνη τῆς ψυχῆς ποὺ ὑπομένει ὄχι ἀπὸ ἀνάγκη, ἀλλὰ ἐνῶ ἔχει τὴ δύνατὸτητα νὰ ἐκδικηθεῖ, δὲν τὸ κάνει. Σπουδαῖος κι αὐτὸς ὁ καρπὸς γιὰ νὰ ὑπάρχει γαλήνη στὰ σπίτια, σὶς διαφορὲς ὑπηρεσίες, παντοῦ...

Ἡ **χρηστότης** εἶναι ὁ πέμπτος καρπὸς. Ἡ «**χρηστότης**» εἶναι ἡ γλυκύτητα στὴν συμπεριφορὰ, ἡ καταδεκτικότητα, ἡ καλὴ διάθεση τῆς ψυχῆς, ἡ ἐξυπηρετικότητα καὶ ἡ καλοσύνη.

Ἐκτοστὸς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὴν **ἀγαθωσύνη**. Παραπλήσια ἔννοια μὲ τὴν προηγούμενη. Εἶναι ἡ ἀγαθότητα συνδυασμένη μὲ τὴν διάθεση νὰ εἴμαστε εὐεργετικοὶ στοὺς ἄλλους, νὰ κάνουμε τὸ καλὸ σὲ ὅλους.

Ἡ **πίστις** εἶναι ὁ ἕβδομος καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι πρωτίστως ἡ πίστη στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξιοπιστία στὴν συμπεριφορὰ μας. Νὰ μὴν ἀθετοῦμε τὶς ὑποσχέσεις ποὺ δίνουμε. Νὰ μὴ λέμε ψέματα.

Ἀκολουθεῖ ὁ ὄγδοος καρπὸς, ἡ **πραότης**. Νὰ εἴμαστε ἤρεμοι καὶ πρᾶοι ἀπέναντι σ' ἐκείνους, ποὺ μᾶς φέρονται ἐξοργιστικά. Νὰ εἴμαστε δυσκίνητοι στὸ νὰ ὀργιζόμαστε. «**Τοῦ Θεοῦ μιμητὰς ἢ πραότης ποιεῖ**», λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, γιὰ τὸ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς εἶπε «**μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶος εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ**» (Ματθ. ια΄ 29).

Καὶ ὁ ἕνατος καὶ τελευταῖος καρπὸς εἶναι ἡ **ἐγκράτεια**. Ἐχει ἡ ἐγκράτεια διπλὴ ἔννοια. Νὰ μὴν εἴμαστε λαίμαργοι στὰ φαγητά. Νὰ νηστεύουμε τὶς νηστείες ποὺ ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἐγκράτεια σημαίνει, ἀκόμα, νὰ εἴμαστε κύριοι τῶν παθῶν μας καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας. Καὶ ἀκόμα νὰ ἀσκοῦμε τὴν ἐγκράτεια στὴν γλῶσσα, ἐγκράτεια στὰ μάτια, νὰ μὴ βλέπουμε πονηρά, ἐγκράτεια στὴν φαντασία.

Οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος εἶναι πολὺ σημαντικοὶ καὶ σπουδαῖοι. Γιὰ νὰ τοὺς ἀποκτήσουμε, ὅμως, χρειάζεται ἀγῶνας σκληρὸς. Εἶναι ἄθλημα πολυάθλο. Νὰ ζοῦμε καὶ νὰ φωτίζουμε τὸ περιβάλλον μας σὰν ἄνθρωποι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Ἦτε ποτὲ σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε· -ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· ἔγειρε ὁ καθεύδων

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. ε' 8-19
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιδ' 16-24, Ματθ. κβ' 14

καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοὶ ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ ἐν ᾧ ἐστὶν ἄσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ».

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

«Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις
τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε»

ΕΥΚΟΛΑ οἱ ἄνθρωποι ρέπουν πρὸς τὸν ἔλεγχον. Εἶναι πρόθυμοι νὰ παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ καὶ νὰ ἐπισημαίνουν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων. Χωρὶς φυσικὰ νὰ ἔχουν ἕνα τέτοιο δικαίωμα. Κι οὔτε ἀπὸ διάθεσιν νὰ διορθώσουν μὲ ἀγάπην τὰ λάθη τῶν ἄλλων. Βέβαια οἱ γονεῖς, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ προϊστάμενοι, ὅταν βλέπουν κάτι νὰ μὴ πηγαίνει καλά, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν κάτι τέτοιο. Μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπην, τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον. Καὶ προϋπόθεσιν οἱ ἴδιοι νὰ μὴ εἶναι ἔνοχοι γιὰ παραβάσεις καὶ παραλείψεις ποὺ ἐλέγχουν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ: Νὰ μὴ γίνεσθε συμμετοχοὶ καὶ συνένοχοι στὰ ἄκαρπα καὶ ὀλέθρια ἔργα τοῦ σκότους. Ὁφείλετε νὰ τὰ ἐλέγχετε.

Α) Τὰ ἔργα τοῦ σκότους

Ζοῦμε δυστυχῶς σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ πλεονάζει τὸ κακὸ. Διαπράττονται δυστυχῶς τόσα ἄσχημα. Συκοφαντίες, διαβολές, ἀδικίες, κλοπές, ληστείες, ἀπάτες, φόνοι καὶ τόσα ἄλλα τὰ ὁποῖα **«αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν»**. Ἀμαρτήματα καὶ ἀδικήματα γονέων πρὸς τὰ παιδιά καὶ παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς. Σκάνδαλα μεταξὺ συζύγων, φίλων, συγγενῶν, συναδέλφων, συνανθρώπων. Πράξεις ὀλέθριες ποὺ δημοσιοποιοῦνται καὶ προβάλλονται μάλιστα ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως. Καθημερινὰ ἡ ὄραση καὶ ἡ ἀκοή μας πλήττεται ἀπὸ αὐτά. Ὁ ἀέρας εἶναι μολυσμένος ἀπὸ **«τὰ ἔργα τοῦ σκότους»**. Πῶς ὁ Χριστιανὸς θὰ μείνει μακριὰ ἀπὸ αὐτά; Φυσικὰ μὲ τὴν ἀποφυγὴ τους, ἀλλὰ περισσότερο μὲ τὴν ἀντίστασίν του. Ἡ ὑποχώρησιν δὲν διορθώνει τίποτα. Ἡ ἀντίστασιν βοηθάει. Βέβαια υπάρχουν οἱ ἐσωτερικὲς ἀδυναμίες. Εἶναι καὶ ὁ πονηρὸς ποὺ μᾶς ὠθεῖ συνεχῶς πρὸς τὸ κακὸ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀγαθὲς διαθέσεις ποὺ μᾶς παρακινοῦν πρὸς τὸ καλὸ. **«Μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους»**, τονίζει ὁ Ἀπόστολος. Μὴ συμμετέχετε. Μὴν παίρνετε μέρος σὲ συζητήσεις καὶ ἔργα ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ **«ἄκαρπα»**, τὰ ἀμαρτωλὰ ἔργα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ

ντρέπεται ὄχι μόνο ὅταν μιλάει γι' αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ βλέπει καὶ τὰ ἀκούει.

Β) Πνευματικὴ ἀντίστασιν.

Τὰ μάτια μὴν τὰ ἀφήνουμε νὰ παρακολουθοῦν σκηνὲς καὶ ἔργα ἀμαρτωλά. Στὴ φαντασία καὶ στὴ σκέψιν μὴν ἐπιτρέπουμε νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἐρεθίσματα τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὴν καρδίαν ἅς τὴν ἀπομακρύνουμε ἀπὸ ἐπιθυμίες ποὺ τὴ ρυπαίνουν. Ἔτσι ἀποφεύγουμε κάθε συμμετοχὴ σὲ ἔργα ἀμαρτωλὰ καὶ παράνομα. Κι ὅταν ἐπικοινωνοῦμε καὶ βρισκόμαστε μὲ ἀνθρώπους ξένους πρὸς αὐτὴ τὴν τοποθέτησιν, τότε **«μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ»** (Ρωμ. 16, 2), ὅπως μᾶς συμβουλεύει ὁ θεὸς Ἀπόστολος. Ἀντίστασιν μὲ θάρρος καὶ ἥρωισμὸ πρὸς τὸ κακὸ ποὺ μᾶς περιτριγυρίζει. Ἔτσι θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα, τὸ ἠθικὸ σθένος, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ ὑπόδειξιν, μιὰ παρατήρησιν, ἕνας ἔλεγχος, σ' αὐτοὺς ποὺ παρεκτρέπονται. Ὅχι γιὰ ἐπίδειξιν τῆς ἀνωτερότητάς μας, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ταλαιπωρημένους ἀπὸ τὰ λάθη καὶ τὴν ἀμαρτία συνανθρώπων μας. Κάποτε καὶ ἡ ἀπλὴ παρουσία ἑνὸς ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ὑπόδειξιν καὶ παρατήρησιν. Τὸ σωστὸ παράδειγμα εἶναι τόσο ἐκφραστικὸ. Ἀποτελεῖ καθρέφτη στὸν ὁποῖο βλέπουν τὴν κατάστασίν τους οἱ ἄλλοι. Καὶ δὲν εἶναι λίγα τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἔρχονται σὲ συναίσθησιν ἀπὸ τὸν ἄφωνο ἔλεγχον καὶ κινοῦνται σὲ μετάνοια καὶ διόρθωσιν.

Φυσικὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὰ λόγια τους θὰ προσπαθήσουν νὰ βοηθήσουν. Μὲ τὸν κατάλληλον πάντοτε τρόπο καὶ στὸν κατάλληλον χρόνον, μὲ σύνεσιν καὶ στοργή. Μὲ ἀγάπην καὶ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον. Τότε ἀσφαλῶς ὁ ἔλεγχός μας θὰ ἔχει ἀποτελέσματα εὐεργετικά. Καὶ γιὰ τὸν ἄλλο καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους. Ὁ ἔλεγχος, λοιπόν, αὐτὸς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραλείπεται. Ἀποτελεῖ χρέος ἱερό. Ἀκριβῶς γιὰτὶ ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τοῦ κινδυνεύοντος συνανθρώπου μας, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάσθηκε ὁ Χριστός.

Τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῶν χριστιανῶν Β΄

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Βεβαίως χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἦταν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ καρδιά Του φλεγόταν ἀπὸ ἀγάπην γιὰ τὸν οὐράνιον Πατέρα Του. Τὸ ἐκφράζει παραστατικὰ ἡ διακήρυξις Του: **«Ἐμὸν βρῶμά (φαγητὸ) ἐστὶ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον»** (Ἰωάν. δ΄ 34).

Ποιὸς ὅμως θὰ μπορούσε νὰ ἀμφισβητήσει τὴν ταυτόχρονη ἀγάπην Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὰ προβλήματά τους καὶ τὴν ἀνησυχίαν τους, ἀφοῦ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ Του **«διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας»;** (Πράξ. ι΄ 38). Δὲν ἤλθε ἀπλῶς στὴ γῆ ὡς ξένος ἐπισκέπτης ποὺ τὴν εἶδε ἀπὸ περιωπῆς. Ἡ ἐνανθρώπησί Του δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὴν παραμυθένιαν μεταμορφώσιν τῶν θεῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ποιὸ ἀνθρώπινο γεγονός ἀφῆκε ἀδιάφορο τὸν Χριστὸ στὴν ἐπίγειαν πορείαν Του; Ποιὸς θὰ τολμούσε νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι πέρασε, ἔστω καὶ μιὰ φορά, ὡς ἀδιάφορος θεατῆς μπροστὰ στὸν ἀνθρώπινο πόνο ἢ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν χαρὰ καὶ τὰ ποικίλα γεγονότα τῆς ζωῆς;

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Ἐπὶ ἕνα ἀποστομωτικὸ ἀπάντησι πρὸς τὸν ὁ Χριστιανὸς ἀπαξιοῦν ἢ καὶ περιφρονοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ. Ποιὰ εἶναι; Ὅχι θεωρίαι, ἀλλὰ τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἁρμονικὴ συνύπαρξιν τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ στοιχείου τὴν βρίσκουμε σὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐνότητα στὴ θεανδρικὴ μορφή τοῦ Κυρίου. Μοναδικὸς καὶ ἀνυπέβλητος συνδυασμὸς ποὺ ἀφοπλίζει καὶ αὐτοὺς τοὺς πολεμικοὺς Του.

Πρὸς τὴν Οὐράνια Βασιλεία

Ὁ γιατρός κούνησε θλιμμένος τὸ κεφάλι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὸ χέρι τοῦ ἄρρωστου ἱερέα παρακολουθώντας τὸν σφυγμό.

– Δὲν πᾶμε καλά. Ὁ σφυγμός μὲ ἀνψυχεῖ. Τί πυρετὸ ἔχουμε, ἀδελφί;

– Τριανταεννέα καὶ δύο.

– Τριανταεννέα καὶ δύο; Τότε... εἶναι ζήτημα ἂν ὁ παπούλης φθάσει ὡς τὸ πρωί.

Ἄφησε ἀπαλὰ τὸ χέρι τοῦ ἄρρώστου. Τράβηξε πρὸς τὸ παράθυρο. Ἡ νύχτα ἦταν διάστικτη ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς πόλεως.

– Σχεδὸν πενήντα χρόνια ἱερέας στὴν πόλη αὐτὴ ὁ πάτερ Δημήτριος! Μιὰ ζωὴ δλόκληρη, μονολόγησε ὁ γιατρός.

– Καὶ τί παπᾶς, συμπλήρωσε ἥσυχά ἓνας ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους στὸν θάλαμο. Χρυσὸς ἄνθρωπος. Εὐλαβικός. Θυσία γιὰ τοὺς ἐνορίτες του. 27 χρονῶν ἦταν ὅταν πέθανε ἡ παπαδιά του. Καὶ ἀπὸ τότε ὡς σήμερα δὲν σκέφθηκε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἐνορίτες του! Αὐτὸ λένε ὅλοι.

– Ὡστε, γιατρέ μου, δὲν θὰ τὴ βγάλει τὴ νύχτα ὁ παπούλης μας; διέκοψε ἓνας ἀπὸ τοὺς παρόντες.

– Ἀμφιβάλω. Καρκίνος εἶναι αὐτός. Ὑψηλὸς πυρετός. Ἡ καρδιά ἔχει καμφθεῖ. Ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἀντιδρᾷ πιά. Ὁ ἄρρωστος ἱερέας ἔκανε μιὰ κίνηση. Ὅλοι τὸν κοίταξαν. Ἡ ἀδελφὴ πλησίασε.

– Χρειάζεσθε κάτι, πάτερ;

Καμιά ἀπάντησι. Ὁ γέροντας λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ τὰ μάτια κλειστά. Ξαφνικὰ τὰ χεῖλη του κινήθηκαν. Καὶ τὰ χέρια του.

– Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Οἱ παρευρισκόμενοι ἔκαναν αὐθόρμητα τὸν σταυρὸ τους.

– Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν, συνέχισε ὁ ἄρρωστος. Ὑπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν...

Ὁ πάτερ Δημήτριος ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει τὰ εἰρηνικά.

– Σίγουρα θὰ λέει τὴ λειτουργία, ψιθύρισε ἡ ἀδελφί.

Πραγματικὰ αὐτὸ συνέβαινε! Ὁ ἐτοιμοθάνατος μεταρσιωμένος, σὰν νὰ βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ἐπανελάμβανε τὴ θ. Λειτουργία κάνοντας κάθε τόσο διάφορες κινήσεις μὲ τὰ χέρια. Εἶπε τὸ εἰσοδικό, ἀπήγγειλε ἀπ' ἔξω τὸν Ἀπόστολο καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔψαλε τὸ χερουβικό. Προχώρησε κανονικὰ στὴ θ. Λειτουργία σὰν νὰ λειτουργοῦσε στὸν ναό, μ' ἓνα πρόσωπο ὁλοένα καὶ πιὸ ἐκστατικό.

– Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας... Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ... Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα...

Δάκρυα φάνηκαν στὶς ἄκρες τῶν κλειστῶν ματιῶν του. Τὰ γέρικα χέρια ἔτρεμαν ἐλαφρὰ. Ὅσοι ἦταν μέσα στὸν θάλαμο γονάτισαν. Ἡ ἀδελφὴ ἔκλαιγε σιωπηλὰ δίπλα στὸ κρεβάτι.

Ὁ πάτερ Δημήτριος ἐξαυλωμένος ἐξακολούθησε τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ ἀναπαράστασι τῆς θείας Λειτουργίας.

– Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα μετὰ παρηρησίας, ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα καὶ λέγειν... Εἰρήνη πᾶσι... ..Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς... ..Πρόσχωμεν· τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις...

Ἔτσι πῆγε ὡς τὸ τέλος. Ἐκαμε ἀπόλυσι καὶ ἔδωσε τὴν εὐλογία του.

– Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος Αὐτοῦ ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς...

Οἱ παριστάμενοι εἶχαν ἀπομείνει βουβοί. Καθηλωμένοι ἐπὶ μιὰ ὥρα στὶς θέσεις τους, βαθιὰ συγκινημένοι, δὲν ἤξεραν ἂν ζοῦν σὲ ὄνειρο ἢ στὴν πραγματικότητα.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ὅμως λευίτης δὲν τελείωσε μετὰ τὸ «δι' εὐχῶν». Ἄρχισε νὰ ψάλλει τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία. Στὸ θάλαμο ἀκούστηκε ἓνας πνιχτὸς λυγμός. Μετὰ τὰ τροπάρια ὁ πάτερ Δημήτριος εἶπε τὶς δεήσεις...

– Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Δημητρίου ἱερέως...

Τὸ πράγμα ἦταν καταπληκτικό. Ὁ ἴδιος ἔψαλλε τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία τοῦ ἑαυτοῦ του!

– Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν... Ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο οἱ παρόντες μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα τοῦ φίλησαν τὸ χέρι.

Ἀκολούθησαν ἓνα-δυσὸ λεπτὰ σιγῆς. Τὰ χεῖλη τοῦ ἄρρώστου κινήθηκαν γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά:

– Τώρα τελειώσαμε! Φεύγω. Μὲ καλεῖ ὁ Κύριος. Χαίρετε! Καλὴν ἀντάμωσι! Κύριε, δέξαι τὸ πνεῦμα μου...

Ἐκανε μιὰ κίνηση μὲ τὸ χέρι. Κάτι σὰν ἀποχαιρετισμό. Σὰν εὐλογία. Ὑστερα τὸ χέρι ἀκούμπησε στὸ στήθος καὶ ἔμεινε ἀκίνητο.

Καὶ πάλι σιγὴ στὸν θάλαμο.

Ἡ ἀδελφὴ πλησίασε ἥσυχά. Ἐπιασε τὸ χέρι τοῦ ἱερέα. Ἐκεῖ στὸν καρπὸ, στὸ σημεῖο ποὺ χτυπᾷ ὁ σφυγμός. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ ἄφησε. Ἐκανε τὸ σταυρὸ τῆς εὐλαβικά.

– Τελείωσε... Ὁ παπούλης ἔφυγε γιὰ τὸν Θεό. Αἰωνία του ἡ μνήμη...

Αὐτὸ ἔγινε σὲ μιὰ πόλη τῆς Β. Ἑλλάδος τὶς ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων. Μακάριο τέλος, μακάριος ἐπίλογος ζωῆς ἐνὸς ἀληθινοῦ ἱερέα τοῦ Θεοῦ. Ἐζησε ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ. Καὶ πέθανε ἐν ὁσιότητι. Κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ 2022

Μέσα στὶς τρικυμίες τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐποχῆς μας, ὁ λόγος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ πυξίδα μας δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν λόγο ποὺ βρίσκουμε καὶ στὴν *Παλαιὰ Διαθήκη* (*Λευι.*, κ' 7-8, 26) καὶ στὴν *Καينὴ Διαθήκη* (*Α' Πέτρ.*, α' 16): «**Ἄγιοι γίνεσθε**». Τὸ εορτολόγιο τοῦ 2022 ἔρχεται νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει τὸν προορισμὸ πρὸς τὸν ὁποῖο καλοῦμαστε νὰ κινηθοῦμε. **Τιμὴ € 1,00**

«Ἀδελφοί, πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. 1α' 9-10, 32-40
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. α' 1-25

ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν

μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίου ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψών καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτρίων

ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι».

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας... ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν».

Γιὰ μᾶς ἡ ἀναμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶναι πλεόν ζήτημα λίγων ἡμερῶν. Γιὰ τοὺς ἁγίους ὅμως, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ δικαίου Ἰωσήφ, ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ κράτησε αἰῶνες καὶ χρόνια. Ὅλοι οἱ πιστοὶ τῆς Π. Διαθήκης ἔζησαν καὶ πέθαναν μὲ τὴν προσμονὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὀλόκληρη ἡ περίοδος τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος ἀναμονῆς τοῦ Λυτρωτῆ. Πῶς ὅμως ἔζησαν οἱ πιστοὶ κατὰ τὴν μεγάλη αὐτὴν περίοδο;

ΑΝΑΜΟΝΗ ΕΝ ΠΟΝῶ

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Μεσσία γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος δοκιμασιῶν καὶ πόνου. Βασικὸ χαρακτηριστικὸ ὅλων τῶν πρὸ Χριστοῦ δικαίων καὶ πιστῶν ἀνθρώπων ἦταν ὁ πόνος, ὁ διωγμὸς, τὸ μαρτύριο. Ὁ Μεσσίας ἦλθε, ἀφοῦ προηγουμένως πόνεσε πολὺ ἡ ἀνθρωπότητα. Ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὸν ἄγγελο νὰ χαρεῖ **«χαρὰν μεγάλην»** (Λουκᾶ β' 10) γιὰ τὴ γέννησιν τοῦ Σωτήρα, ἦταν ἕνας πονεμένος καὶ πολυβασανισμένος λαός. Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ ἦταν ἀκριβῶς ὁ καρπὸς τῆς ἀναμονῆς του ἐν πόνῳ...

Ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μιὰ ἀναμονὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τὴ γέννησίν του. Μιὰ ἐπίσια ἀναμονὴ τῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεώς του καὶ μιὰ ἰσόβια ἀναμονὴ τοῦ ἐρχόμενου Κυρίου. Ἡ περίοδος αὐτὴ καὶ τῆς δικῆς μας προσμονῆς εἶναι περίοδος πόνου. **«Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται»** (Β' Τιμοθ. γ' 12). Ὁ δίκαιος ὑπάλληλος συκοφαντεῖται, ἡ ἀγνὴ κόρη διαβάλλεται, οἱ πιστοὶ διώκονται. Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸν πόνον!

Ὅμως τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ποῖδ εἶναι; Ὁ πόνος τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τῆς ἀνθρωπότητος ὀλόκληρης θὰ φέρει τὴν χαρὰ. Τὸν θρῆνον θὰ τὸν διαδεχθεῖ ἡ εὐφροσύνη. **«Οἱ σπειρόντες ἐν δάκρυσιν ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι»** (Ψαλμ. ρκε' 5). Τώρα πονᾶμε. Κάποιος ὅμως ἄγγελος ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σταλεῖ νὰ μνηύσει στοὺς ἀναμένοντες μὲ πόνον πιστοὺς: **«Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν**

μεγάλην» Ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἔρχεται καὶ θὰ ἔλθει Σωτήρας καὶ Λυτρωτής!

ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ ΕΝ ΠΙΣΤΕΙ

Ἡ περίοδος τῆς ἀναμονῆς τοῦ Λυτρωτῆ γιὰ τοὺς δικαίους τῆς Π. Διαθήκης ἦταν μιὰ περίοδος πίστεως. Μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως ἀτένιζαν στοῦ ἁγίου καὶ θεοῦ πρόσωπό του καὶ νικοῦσαν ὀλόκληρα βασίλεια, ἔφραζαν στόματα λιονταριῶν, ἔσβηναν τὴ δύναμιν τῆς φωτιᾶς...

Καὶ ἡ δική μας ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἐνατένιση τοῦ Χριστοῦ μὲ πίστιν. Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ βλέπουμε μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος τὸ πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ. Τὸ προνόμιο αὐτὸ πολὺ λίγοι τὸ εἶχαν μέσα στὴν ἱστορία. Ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, ὅπως καὶ οἱ πρὸ Χριστοῦ πιστοὶ, ἀτενίζουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ **«διὰ πίστεως»**.

Σὲ κτυποῦν, τὰ κύματα τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν πειρασμῶν. Σήκωνε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου καὶ μὲ τὸ δυνατὸ φακὸ τῆς πίστεως ἀτένισε στοῦ θεοῦ πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ Ἰησοῦ. Αὐτὸ θὰ σοῦ δώσει τὴ δύναμιν νὰ ὑπερνικήσεις κάθε ἐμπόδιο, κάθε ἀντιξοότητα. **«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν»**, τονίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α' Ἰωάν. ε' 4). Σὲ τυλίγει ἡ ἀδικία, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀθλιότητα. Ἄφρασε τὴ σκέψιν σου νὰ τρέξει καὶ νὰ ἀναζητήσῃ μὲ πίστιν τὴν ἀγία μορφή τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸ θὰ σὲ κάνει ἰκανὸ νὰ ζεῖς μὲ δικαιοσύνην, ἀγνότητα καὶ ἀξιοπρέπεια, μέσα σ' ἕνα κόσμον ἀπάτης καὶ διαφθορᾶς.

Οἱ δίκαιοι τῆς Π. Διαθήκης ἔκλειναν τὰ μάτια τους μὲ τὴ νοσταλγία τοῦ ἐρχόμενου Μεσσία. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ χαιρετίζονταν μεταξύ τους μὲ τὸν χαιρετισμὸ τῆς ἀναμονῆς τοῦ Ἰησοῦ: **«Ὁ Κύριος ἐγγύς!»** Τὰ Χριστούγεννα ποὺ θὰ γιορτάσουμε σὲ λίγες μέρες ἂς τονώσουν καὶ τὴ δική μας πίστιν καὶ ἐλπίδα στοῦ ἐρχόμενου Κυρίου Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος μᾶς τὸ βεβαίωσε: **«Ναὶ ἔρχομαι ταχύ»** (Ἀποκ. κβ' 20). Ἄς εἴμαστε σὲ ἀναμονὴ τοῦ Χριστοῦ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μας. Καὶ τὸ θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ θὰ ἔλθει ἀπὸ τώρα νὰ γεννηθεῖ στὴν ἐτοιμασμένη φάτιν τῆς ψυχῆς μας.

«Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ οὔτε ἐδίδαχθη, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεός

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. α' 11-19
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. β' 13-23

ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί,

ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλὰ ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἕτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορησαί Πέτρον, καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε· ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου».

Ο ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

«Ἐτερον τῶν Ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου».

Ἐορτάσαμε τὴν γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ. Καὶ τώρα ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ποὺ ἦταν στὸ στενὸ συγγενικὸ περιβάλλον τοῦ ἐνσαρκωθέντα Θεοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ ζήσει μαζί με τὸν Ἰησοῦ καὶ νὰ παρακολουθήσει τὸν Κύριο ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰακώβου, πολὺ χαρακτηριστικὴ στὴν πνευματικὴ τῆς πορείας καὶ ἐξέλιξη, ἀποτελεῖ ἓνα πρότυπο γιὰ τὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὸν Ἰάκωβο **«ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου»**, γιὰ τὴν ἵπταν γιὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορα, ποὺ ἀπὸ προηγούμενο γάμο εἶχε καὶ ἄλλα παιδιά. Τὰ ὀνόματα μερικῶν ἐξ αὐτῶν ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος (17' 55-56). Ὁ Ἰάκωβος ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές δὲν εἶχαν πιστέψει ἐξ ἀρχῆς στὸν Ἰησοῦ. Ἀντίθετα ὑπάρχουν σημεῖα μέσα στὰ Εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα δείχνουν ὅτι ἡ δράση τοῦ Κυρίου εἶχε παρεξηγηθεῖ ἀπὸ αὐτούς. Γιατὶ ἀσφαλῶς δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πῶς ὁ μικρότερος ἀδελφός τους, ὅπως τὸν νόμιζαν, ἔγινε ξαφνικὰ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος μάλιστα διεκήρυττε με ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι εἶναι **«τὸ φῶς τοῦ κόσμου»**. Ἐνας δάσκαλος, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε με τόσο αὐθεντία, ὥστε νὰ ἀκοῦν ὁμολογίες γι' αὐτὸν ὅπως αὐτή, ὅτι **«οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος»** (Ἰωάν. 7' 46). Μετὰ ὅμως τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ὁ Ἰάκωβος πίστευσε καὶ ὅπως ἀναφέρει ἄλλοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς ἐμφανίσθηκε ἰδιαίτερως καὶ στὸν Ἰάκωβο: **«Ὁφθη Ἰακώβω»** (Α' Κορινθ. 15' 7).

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ μία νέα ζωὴ ἄρχισε γιὰ τὸν ἀδελφὸ Θεοῦ Ἰάκωβο. Μία ζωὴ ἁγία, ἀφιερωμένη στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ αἰσθητὴ στὴν πόλη τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅλοι ἀναγνωρίζουν καὶ ἐσβόνται τὴν ἁγία του προσωπικότητα. Γίνεται περίφημος γιὰ τὴν δικαιοσύνη του, ὥστε νὰ τὸν χαρακτηρίζουν «ὁ δίκαιος Ἰάκωβος». Θεωρεῖται πρότυπο ἀρετῆς καὶ σταθερότητας στὴν πίστη. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαιρετὰ χαρίσματά του οἱ Χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων τὸν ἀναδεικνύουν πρῶτο ἐπίσκοπο τῆς ἁγίας πόλης.

Ὁ ἀδελφὸ Θεοῦ Ἰάκωβος ὡς ἐπίσκοπος γίνεται ὁ σοφικὸς πατέρας τοῦ λαοῦ. Καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι συνήθιζε νὰ προσεύχεται πάντοτε γονυκλινῆς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν «Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου» τῆς Κ. Διαθήκης, ποὺ εἶναι ἔργο δικό του, ἦταν ἄπλος καὶ θερμὸς δάσκαλος τῆς πίστεως. Συνδύαζε τὴν εὐαγγελικὴ

χάρη με τὴν προφητικὴ αὐστηρότητα. Ὁ ἴδιος ζοῦσε μιὰ ζωὴ λιτὴ καὶ ἀσκητικὴ. Ἐπίσης στὸν Ἀδελφὸ Θεοῦ ἀποδίδουν καὶ τὴν πρώτη γραπτὴ θεία λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἡ ζωὴ αὐτή, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀγιότητα καὶ καρποφοροῦσε τοὺς ωραίους καρποὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐπεσφραγίσθηκε με τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Ἦταν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 62 ἢ 63 μ.Χ. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, αὐτοὶ ποὺ σταύρωσαν τὸν Κύριο, συλλαμβάνουν τώρα καὶ τὸν Ἀδελφὸ Θεοῦ. Τὸν ἀνεβάζουν στὸ πιὸ ψηλὸ μέρος τοῦ Ναοῦ. Στὸ **«πετεύγιον»**. Κάτω εἶχε συγκεντρωθεῖ ὁ ἰουδαϊκὸς ὄχλος. Σὰν θηρία πεινασμένα περιμένουν νὰ κατασπαράξουν τὸ θῦμα τους. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο νὰ μιλήσει ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο πρὸς τὸν λαὸ ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος τοὺς εἶπε: **«τί με ἐπερωτᾶτε περὶ Ἰησοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Αὐτὸς κάθηται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐκ δεξιῶν τῆς μεγάλης δυνάμεως καὶ μέλλει ἔρχεσθαι ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ»**. Ἡ διακήρυξη αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τοὺς χριστοκτόνους με κραυγὲς καὶ κατάρες. Καὶ με δύναμη τὸν ἔριξαν στὸ κενό. Ὁ μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἔπεσε στὸ ἔδαφος καὶ τὸν σήκωσαν αἰμόφυρτο. Ὁ ἰουδαϊκὸς ὄχλος, ὅχι μόνο δὲν συγκινήθηκε, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ τὸν λιθοβολεῖ. Καὶ ἐκεῖνος, με ὅσες δυνάμεις τοῦ ἀπέμειναν, ὅπως ὁ Κύριός του καὶ ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος, προσευχόταν γι' αὐτούς: **«Παρακαλῶ Κύριε Θεὲ πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι»**. Ὑστερα ἀπὸ τὴν προσευχὴ αὐτή, ἡ ὁποία καὶ θηρία θὰ τιθάσευε, ἡ μανία τοῦ ὄχλου μεγάλωσε. Ἐνας σκληρὸς ἐργάτης προχωρεῖ καὶ με ἓνα ρόπαλο καταφέρει τὸ τελειωτικὸ κτύπημα στὸν μάρτυρα.

Ὁ ἀδελφὸ Θεοῦ Ἰάκωβος τόνιζε ἰδιαίτερα τὴν ἔμπρακτε ἐκδήλωση τῆς πίστεως. Γράφει χαρακτηριστικὰ στὴν ἐπιστολή του:

«Ἐὰν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπόμενοι ὧσι (στεροῦνται) τῆς ἐφημέρου τροφῆς, εἶπη δὲ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δώτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος;... Ἡ πίστις ἐὰν μὴ ἔργα ἔχη, νεκρά ἐστὶ καθ' ἑαυτήν» (β' 15-17).

Οἱ ἡμέρες αὐτὲς τῶν ἑορτῶν μᾶς καλοῦν ἰδιαίτερως στὴν ἔμπρακτε ἐκδήλωση τῆς πίστεώς μας. Ἄς προσέξουμε ἰδιαίτερως τὸ σύνθημα καὶ τὸ παραδειγμα ποὺ μᾶς δίνει ὁ ἀδελφὸ Θεοῦ Ἰάκωβος.

«Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου»

Ἄς προσπλώσουμε γιὰ λίγο τὸ βλέμμα μας στὸν πίνακα τῆς «Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἄς συγκεντρώσουμε τὸ νοῦ μας στοὺς μάγους καὶ στὸν Ἡρώδη καὶ ἄς προσέξουμε μερικὲς χτυπητὲς ἀντιθέσεις, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς σοφοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ στὸν βασιλιά. Μᾶς λέει: «*Ἡ ἀντίθεση τῶν τριῶν ἐστεμμένων μάγων, ποὺ ἐκφράζουν τὴν πνευματικὴ ἰσχύ, καὶ τοῦ ἐστεμμένου Ἡρώδη, ποὺ ἐκφράζει τὴ βίαιη δύναμη τῶν παθῶν, εἶναι ἀπὸ τίς πὸ καταπληκτικὲς στὴν ἱστορικὴ μνήμη τοῦ κόσμου. Οἱ μάγοι βλέπουν τὸ φῶς καὶ ὁ Ἡρόδης στέκεται ἀνήμπορος νὰ δεῖ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, ποὺ τοῦ προσφέρουν οἱ τρεῖς ἐστεμμένοι σοφοί. Οἱ μάγοι παραδίδουν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τους καὶ προσκυνοῦν τὸν Λόγο, ποὺ ἔγινε σάρκα. Ὁ Ἡρόδης κρύβει τὰ δικά του καὶ κρύβεται καὶ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ σωθεῖ...»*

Τί χωρίζει τοὺς τρεῖς ἀπὸ τὸν ἕνα; Τὸ χάσμα μὴν τὸ ἀναζητήσετε στὸ ἀνθρώπινο, στὸ ὑλικὸ πεδίο. Ἐστεμμένοι εἶναι καὶ ὁ ἕνας καί, ὅπως λέγεται, οἱ τρεῖς. Δοξασμένοι. Πλούσιοι καὶ ὁ ἕνας καὶ οἱ τρεῖς. Τὸ χάσμα βρίσκεται βαθύτερα: Στὴν ψυχὴ, στὸν ἐσωτερικὸ κόσμο.

Τὸ μήνυμα τῆς Βηθλεὲμ δὲν τὸ ἀνακάλυψαν οἱ μάγοι μὲ μόνη τὴ σοφία τους, ὅσο μεγάλη κι ἂν ἦταν.

Γιὰ μιὰ τέτοια ἀνακάλυψη χρειάζεταν κάτι ἄλλο, ποὺ ξεπερνοῦσε τὴ γνώση τους, ποὺ στεκόταν ψηλότερα ἀπὸ τὴ σοφία τους, ποὺ δὲν χωροῦσε στὰ στενὰ πλαίσια τῆς ἀστρονομίας καὶ ἱστορίας. Κάτι ποὺ δὲν ἦταν οὔτε γνώση οὔτε ἐπιστῆμη οὔτε σοφία. Ἀλλὰ ἀποκάλυψη.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ οἱ τρεῖς σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς εἶδαν αὐτὸ τὸ ἀστέρι, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ συνέλαβαν τὸ μήνυμά του, ἀπὸ τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ πίστεψαν, ἄλλαξαν νοοτροπία καὶ σκέψη. Τὴν πίστη τὴν ἔβαλαν πάνω ἀπὸ τὴ γνώση καὶ ἀφοβα διασχίζουν τὴν ἔρημο. Μιλοῦν ἐλεύθερα, ὅπως κάθε πιστὸς καὶ φωτισμένος ἄνθρωπος, καὶ δὲν φοβοῦνται νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια στὸν Ἡρώδη. Προσκυνοῦν ταπεινὰ τὸν Νεογέννητο Βασιλιά τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἡρόδης, ἀντίθετα, φοβισμένος περιμαντρώνεται στὰ πέτρινα κάστρα του. Κρύβει τὴν ἁμαρτωλὴ του σκέψη καὶ κάνει πὼς λαχταρᾷ νὰ προσκυνήσει τὸ Βρέφος. Ἀφανίζει τὰ νήπια μὲ τὸν πόθο νὰ ἐξολοθρευθεῖ τὸ θεῖο Βρέφος. Διότι ἡ ψυχὴ του μένει σφικτὰ ἀμπαρωμένη στὸ μήνυμα τῆς Βηθλεὲμ. Δὲν δέχεται τὸν Κύριο ὡς Κύριο καὶ Θεό του. Τὸν ἀρνεῖται. Τὸν πολεμᾷ. Μπαίνει στὴν ἀρχὴ τῆς φάλαγγας τῶν δημίων καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ!

Εἴκοσι ἕναν αἰῶνες τώρα σοφοὶ καὶ δυνατοὶ ἀκολουθοῦν ἢ τὸν ἕνα ἢ τοὺς τρεῖς. Περιφρονοῦν τὴν τα-

πεινὴ Φάτνη καὶ βαδίζουν πρὸς τὸν ἠθικὸ θάνατο ἢ ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ στὸ θεῖο Βρέφος.

Οἱ πρῶτοι εἶναι δυστυχημένοι μέσα στὰ πλοῦτη τους. Οἱ καρδιές τους σχίζονται συχνὰ ἀπὸ τύψεις βαθιές. Τρέμουν σὰν τὴν ψυχὴ τοῦ Ἡρώδη. Εἶναι οἱ «χρεοκοπημένοι», ποὺ ζητοῦν παρηγοριὰ στὰ ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα τοῦ νοῦ τους. Εἶναι οἱ ἐγωιστές, ποὺ στηρίζονται πάνω στὰ πλοῦτη τους. Οἱ υπερήφανοι γιὰ τὴ δόξα τους.

Οἱ ἀκόλουθοι τῶν τριῶν μάγων ξεκαθαρίζουν ὅτι τὸ μυστήριό τοῦ κόσμου δὲν πλησιάζεται μὲ τὴν ἀνθρώπινη σοφία. Δέχονται τὴν ἀτράνταχτη βάση: «**ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου**» καὶ προχωροῦν, συχνὰ μὲ βαθιὰ λαχτάρα, στὴν ἀναζήτηση τοῦ «**ἐσπαργανωμένου**» Βρέφους. Εἶναι οἱ ἀναζητητὲς τοῦ Θεοῦ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναζητητὲς τοῦ Θεοῦ φθάνουν στὴν Φάτνη, ταπεινὰ γονατίζουν καὶ δέχονται τὴν «**ἄνωθεν σοφία**». Προσφέρουν, σὰν τοὺς μάγους, τὰ δῶρα τους, τὴ θέλησή τους, τὰ τάλαντά τους, καὶ παίρνουν ἀπὸ τὸ νεογέννητο Βασιλιά, χαρὰ, δύναμη, εἰρήνη. Καὶ γίνονται κήρυκες τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι οἱ πρωτοπόροι τῆς «**παρατάξεως Κυρίου**».

Καὶ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, στὰ χρόνια τοῦτα τὰ δύσκολα καὶ ἀγωνιώδη, ποὺ χρειάζονται πολλοὶ πνευματικοὶ Μάγοι νὰ ὀδηγήσουν τὸ λαὸ στὰ λειβάδια τοῦ Πνεύματος, ἄς γονατίσουμε ταπεινὰ μπροστὰ στὴ Φάτνη καὶ ἄς ποῦμε:

Κύριε, σὲ τούτους τοὺς φοβεροὺς καιροὺς μας δῶσε, ὥστε οἱ σοφοὶ καὶ οἱ δυνατοὶ τοὺς τρεῖς Μάγους νὰ ἀκολουθήσουν!

ZΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZΩΗ» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 351, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 156 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ (10 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐξῆς τρόπους:

- Μὲ κατάθεση στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποὺ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότης ὑπ' ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZΩΗ». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ (ZΩΗ)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ZΩΗ» (Καρύτση 14, Ἀθήνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ: Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ἔντυπο ταχυπληρωμῆς ποὺ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὅσους ἔχουν ὀφειλή
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ (Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνση μὲ ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπους συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ κόβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο μὲ κατάθεση στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΜΟΥ «ΖΩΗΣ» 2021

ΠΡΩΤΑ ΑΡΘΡΑ: «Μη κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε», 13, 25 Μαρτίου: Ἡ ἔνδοξη νίκη, 25. Εἰρήνευση τῶν ἀνθρώπων, 37. Ἡ λαμπρὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ, 49. Ἡ σπουδαιότητα τῆς Ἀναλήψεως, 61. «Δρόσος καὶ κρίνον» (Ὡσπὲ ἰδ' 6), 73. Τὸ σύμβολο τῆς ὑπέρτατης θυσίας, 85. «Ἄγιοι γίνεσθε», 97. Συνομιλία μὲ τὸν Θεό, 109. Ὁ διακαὴς πόθος γιὰ τὴν ἀληθινὴ εἰρήνη, 121.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ: Ἀνεξικακία, μακροθυμία καὶ ὑπομονή, 6. Ἀνώτερον ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, 18. Ἰσότητα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, 30. Ἡ ὀλόψυχη ἀγάπη στὸν Θεό, 42. Πνευματικὴ λατρεία Α', 54. Β', 66. «Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι...» (Α' Τιμόθ. β' 4), 78. «Μυστικὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς», 90. Πόσο ἐπικίνδυνος εἶναι ὁ τζόγος, 102. Τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῶν χριστιανῶν Α', 114. Τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῶν χριστιανῶν Β', 126.

ΕΘΝΙΚΑ: 1821-2021. 200 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, 24. 25 Μαρτίου: Ἡ ἔνδοξη νίκη, 25. «Τῆ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἢ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε», 27. Τὸ ἦθος τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, 36. Ἀναγνώριση τῆς προσφοράς τῆς Ἐκκλησίας στὸν ἀγῶνα, 36. Ψήφισμα τῆς Πολωνικῆς Βουλῆς γιὰ τὴ 200ῆ ἐπέτειο τοῦ 1821, 48. Δίχως πατρίδα, οὔτε πλοῦτος οὔτε δόξα οὔτε οἱ χαρές, 72. Ρωμιοὶ στὴν Τουρκία καὶ Μουσουλμάνοι στὴν Ἑλλάδα, 72. Ἡ πίστη στὴς καρδιές τῶν ἀγωνιστῶν, 99. Ἡ «σφαγὴ τῆς Τριπολιτσᾶς», 120.

ΕΚΔΗΜΙΕΣ: † Ἀρχιμ. Καλλίνικος Δασκαλοῦδης (1925 - 2020), 1.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ: Ἐνας καινούργιος χρόνος ἄρχισε, 2. Ἡ λαμπρὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ, 49. Τὸ φῶς τῆς δόξας τῆς Ἀναστάσεως, 40. Πηγὴ θείας ζωῆς, 60. Ἡ σπουδαιότητα τῆς Ἀναλήψεως, 61. Τὸ σύμβολο τῆς ὑπέρτατης θυσίας, 85. Ὁ διακαὴς πόθος γιὰ τὴν ἀληθινὴ εἰρήνη, 121.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΑ: Ἡ ἄλλη ὄψη τῆς πανδημίας, 12. Δὲν μπορεῖ νὰ μείνει κανεὶς ἀμέτοχος, 12. Τὸ στρῆς νοσηλευτριῶν/ῶν καὶ ἱατρῶν, 24. Τὸ δένδρο καὶ οἱ καρποί, 24. Τὸ μέλλον μετὰ τὸν κορωνοϊό, 24. Ἐνα παράδειγμα θυσίας καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης, 36. Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα αἰτία θανάτου, 36. Ἡ ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας καὶ ἡ ἀντιμετώπιση τῆς ἀδικίας, 48. Τὸ «ἀνήλικο» ἐγκλημα – ἀνάγκη... ἐμβολιασμοῦ, 48. Ἡ ἐλευθερία τῆς Τέχνης, 48. Τὸ ἀντίδωρον τῆς Γαλλίας, 60. Μπρόστιπα, πατρότητα καὶ ὁ ὑλικὸς εὐδαιμονισμὸς τῆς ἐποχῆς, 72. Ἡ κακοποίηση παιδιῶν γέννημα τῆς ἐποχῆς μας, 84. Ἐπιστήμονες κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, 84. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνεργίας, 84. Ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δισεκατομμυρίων, 96. Ἡ βαθύτερη αἰτία τῶν «γυναικοκτονιῶν», 96. Γιὰ τὴν ψυχοσωματικὴ μας ὑγεία, 96. Οἱ συνέπειες τῆς διάβρωσης τῆς κοινωνίας, 103. Ἄγχοι καὶ νεῦρα, 106. Ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἀδιαφορία, 120. Παντοῦ τὰ οἰκονομικὰ συμφύροντα... 120. Δισεκατομμυριοῦχοι καὶ λιμοκτονοῦντες, 132. Ἰσότητα καὶ σεβασμὸς τῆς γυναίκας, 132.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ: Τρεῖς Ἱεράρχες: Τρεῖς μέγιστοι φωστῆρες τῆς Οἰκουμένης, 3. Τὸ ἦθος τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, 36. Ὁ Αθηνῶν Χρῦσανθος Φωτοβόλο πέρασμα, 55. Γρηγόριος Ε': Ὁ Ἐθνομάρτυρας τοῦ Γένους, 7, 19, 34. Θεόδ. Κολοκοτρώνης (1770 - 1843), 11, 23, 35, 47, 59, 71, 83, 95, 107, 119.

ΝΕΟΤΗΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ: Πατέρας-πρότυπο, 60. Ἡ κακοποίηση παιδιῶν γέννημα τῆς ἐποχῆς μας, 84. Ἀναντικα-

τάστατη ἡ μητέρα, 84. Ἐπιστήμονες κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, 84. Ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν: Ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, 94. Τὰ «ἔξυπνα κινητὰ» ἀπειλοῦν τὴν ψυχικὴ ὑγεία τῶν παιδιῶν, 108. Ἐξοδος σωτηρίας ἀπὸ χάος, τὴν κενότητα καὶ τὸ τέλμα, 132.

ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ: Τὸ διπλὸ θαῦμα, 4. Οἱ πνευματικοὶ μας πατέρες, 5. Εἶναι δεῖγμα ὑγείας, 8. Ὁ ὑποδειγματικὸς τύπος, 9. Ἀλλάζει τοὺς ἀνθρώπους ἡ χάρις, 16. Τὸ σῶμα: Ναὸς τοῦ Θεοῦ, 17. Ἀκλόνητοι στὸ διωγμὸ, 20. Ἡ φυγὴ ποὺ σώζει, 21. Ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι πιὸ πολὺ τιμῶ, 28. Ἡ κατάκριση, 29. Ἡ μάχη τῆς Ὁρθοδοξίας, 32. Πιστεύουμε πραγματικά, 33. Βασιλικὰ προνόμια, 40. «Ἀσφάλεια ζωῆς», 41. Ἀποκλειστικότητα Ἰησοῦ Χριστοῦ, 44. Εἰρήνη ἀληθινὴ καὶ μόνιμη, 45. Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, 52. Ἡ πρόνοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ προϋποθέσεις, 53. Ἡ ὑπερνίκηση τῆς φθορᾶς, 56. «Ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου», 57. Ἡ δουλεία τοῦ συμφέροντος, 64. Προσοχὴ στοὺς λύκους! 65. Πνοὴ καὶ φωτιὰ, 68. Ἐνας ἄλλος κόσμος, 69. Τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς, 76. Ἡ ἀγία φτώχεια, 77. Ἄκαρποι ἢ καρποφόροι, 80. Προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, 81. Ὅχι μὲ φίμωτρα ! 88. Κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ, 89. Σὲ ποιὸν ἀνέκεις, 92. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνταπόκρισή μας, 93. Ἀλλάζει τοὺς ἀνθρώπους ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, 100. Κλήση πρωτοβουλίας, 101. Ἡ ἐλεημοσύνη μας μὲ χαρά, 104. Φοβερὴ ἐπιδημία, 105. Ζηλωτὴς καὶ ἔργων ἢ πικρῶν λόγων, 112. Ἀνοχὴ καὶ μακροθυμία, 113. Παναγία: Ἡ χρυσὴ Κιβωτός, 116. Τὰ πλοῦτα τοῦ Θεοῦ μας, 117. Ἡ πνευματικὴ καρποφορία, 124. Σωτήριος ἔλεγχος, 125. Ἐν ἀναμονῇ τῶν Χριστουγέννων, 128. Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, 129.

ΠΑΙΔΕΙΑ: Ἡ τηλεπαίδευση καὶ ἡ μεγάλη πρόκληση, 12. Τὰ κρυφὰ αἰτία τοῦ "Brain drain", 12. Τὰ ἐπόμενα βήματα, 60. Τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ τὴν ἐποχὴ τῆς πανδημίας, 72. Χρειάζονται «ἐπαίοντες» στὴν παιδεία, 96. Σχολεῖα κλείνουν, ἡ Ἑλλάδα ἐρημώνει, 108. Ἀπειλὴ γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὸν πολιτισμὸ, 108. Τὰ «ἔξυπνα κινητὰ» ἀπειλοῦν τὴν ψυχικὴ ὑγεία τῶν παιδιῶν, 108.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ: Ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἀληθινὴ, 10. Ἡ ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς προσευχῆς, 14. Ἀκατάπαυστη ἀγωνία, 15. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει: Ἀποφεύγετε τὴ μνησικακία Α', 22. Μ.Τεσσαρακοστὴ Περίοδος μετανοίας, 26. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει: Σὲ ἐκείνους ποὺ κρατοῦν κακία Β', 31. Καταδίκη τῆς ἀκαρπίας, 38. Τὸ δειλινὸ τῆς ζωῆς: Δρόμος μετ' ἐμποδίων, 39. «Καρδία σοφῶν ἐν οἴκῳ πένθους» (Ἐκκλησιαστής ζ' 4), 43. Μ.Τεσσαρακοστὴ Ἀναθεώρηση ζωῆς, 46. Ἡ ὁμολογία ἐνὸς ἄθεου: «Ἐχασα τὴν πίστη μου» Α', 51. Νὰ νικᾶς τὸ κακὸ μὲ τὴν καλοσύνη, 58. Ἡ ἀδιάκοπη θυσιαστικὴ ζωὴ τοῦ, 62. Ἡ ὁμολογία ἐνὸς ἄθεου: «Εἶναι μπενδισμός» Β', 63. Πηγὴ δυνάμεως καὶ ἁγιασμοῦ, 67. Δύναμη ποὺ ἐξυψώνει, 70. Ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, 74. Ζωὴ στηριζόμενη σὲ γερὰ θεμέλια, 75. Ἡμιμάθεια χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀμάθεια, 79. Ὀλιγοπιστία καὶ ἐγκατάλειψη τοῦ ἀγῶνα, 82. Εἰσοδαίμονιες καὶ ὑποκατάστατα τῆς πίστεως, 86. Μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ μὴν ἀπογοπεύεσαι, 87. Τὸ μύρο τῆς εὐγνωμοσύνης, 91. Ἀγωνιστὲς στὴν μάχη τῆς ζωῆς, 98. «Τὰ σώματα ἡμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἀγίαν», 110. Γιὰ νέα καὶ ἀνανεωμένη κοινωνία, 111. «Νεφεύριον ἐστὶ καὶ θάπτω παρελεύσεται», 115. Ὡκεανὸς φιλανθρωπίας, 118. Τυπολατρία καὶ ὑποκρισία, 122. «Καθ' ἑκάστην ἡμέραν...» (Ψαλμὸς ρμδ' 2), 123. Πρὸς τὴν Οὐράνια Βασιλεία, 127. «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου», 130. Ἡ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων, 120. Ἡ αἰτία μίας ἀπροσδόκητης ἐπιτυχίας, 132. Ἐξοδος σωτηρίας ἀπὸ χάος, τὴν κενότητα καὶ τὸ τέλμα, 132.

Η ΑΙΤΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Ξεχωριστή αίσθηση προκάλεσε η μεγάλη επιτυχία στα τέλη του καλοκαιριού και τις αρχές του φθινοπώρου της ταινίας «Ο Άνθρωπος του Θεού» της Γέλνα Πόποβιτς, με θέμα τη ζωή του Άγιου Νεκταρίου και πρωταγωνιστή τον ήθοποιό Άρν Σερβετάλν: η ταινία κατέγραψε στην Ελλάδα ρεκόρ δεκαετίας, παραμένοντας στην πρώτη θέση των προτιμήσεων του κοινού επί ένα μήνα, και αυτό, παρά τη μεθοδευμένη εκστρατεία απαξίωσής της από μερίδα του τύπου. Εύλογη, βεβαίως, η προσπάθεια να έρμηνευθεί αυτή η τόσο μεγάλη επιτυχία. Ιδιαίτερα θα άξιζε να προσεχθεί μια τέτοια προσπάθεια έρμηνείας, από τις στίλες μεγάλης αθηναϊκής εφημερίδας: «Την εποχή της «εναλλακτικής πραγματικότητας» των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, και έπειτα από την έξουθενωτική πανδημία του κορωνοϊού, μέρος του κοινού αποζητά θαύματα, πέρα από τον επιστημονικό ρεαλισμό». Φιλότιμη, ασφαλώς, προσπάθεια έμμεσης απαξίωσης, αυτή τη φορά όχι μόνο της ταινίας, αλλά και του κοινού που επέλεξε να τη δει. Άλλα η προσπάθεια αυτή προσκρούει σε ένα πρόβλημα: ότι χαρακτηριστικό της ταινίας είναι ακριβώς ότι ΔΕΝ δίνει την έμφαση στα θαύματα του Άγιου. Μοιάζει κατά τοῦτο ἡ ταινία μὲ ἕνα βιβλίο μὲ τὸ ὄποιο ἐμφανίζει αἰσθητὴ συγγένεια, τὴ σπουδαία ἀφηγηματικὴ βιογραφία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου μὲ τὸν τίτλο Ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνα μας, τοῦ σημαντικοῦ λογοτέχνη Σώτου Χονδρόπουλου, ὁ ὁποῖος ἔγραφε στὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα: «Σκοπὸς τῆς παρουσίας ἐργασίας δὲν εἶναι [...] νὰ ἐντυπωσιάσουμε τὸ κοινὸ μὲ τὰ καταπληκτικὰ θαύματα ποὺ ἔγιναν καὶ συνεχίζονται νὰ γίνονται ἀπὸ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ [...] νομίζουμε ὅτι τὸ θαῦμα δὲν πρέπει αὐτὸ καθ᾽αὐτὸ νὰ κυριεύει τὴν ψυχὴ καὶ νὰ προηγῆται ἀπὸ τὴν πίστι. Σκοπὸς μας εἶναι νὰ δείξουμε πῶς καὶ γιατί «εὐηρέστησε τῷ Θεῷ» [...] ὁ σεμνὸς τοῦτος ἱεράρχης τῆς Σηλυβρίας». Ἐντελῶς ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ ὀπτικὴ τῆς ταινίας. Ἄν, λοιπόν, θέλουμε μὲ εὐλικρίνεια νὰ προσδιορίσουμε τί ἦταν αὐτὸ πὸ «τράβηξε» τὸ κοινὸ στὴν ταινία, ἡ ἀπάντηση εἶναι μία, καὶ εἶναι ἀπλῆ: τὸ ἀπτό παραδείγμα ἔμπρακτης βίωσης τῆς χριστιανικῆς Ἀλήθειας.

ΞΕΔΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΟΣ, ΤΗΝ ΚΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΜΑ

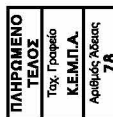
Ὁ ἠθοποιὸς Ἄρν Σερβετάλνς, σὲ συνέντευξη πὸν παραχώρησε στὴν ἔκπομπή τῆς ΕΡΤ «Στὰ Ἄκρα», προχώρησε σὲ μιὰ ἀνοικτὴ μαρτυρία πίστεως: «Στὸ Γυμνάσιο ὑπῆρχε μιὰ ἀποστροφή. Εἶπα, ΟΚ, μπορεῖ νὰ ὑπάρχει Θεός, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν Τὸν θέλω. Θέλω νὰ ζήσω, νὰ κάνω τὴς «ἀρκούδες μου», νὰ βιώσω τὸ χάος. Ἀναζητοῦσα τὴν ἡδονὴ σὲ ὁποιαδήποτε μορφή της, ἀλλὰ, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἐφήμερη, μὲ ὀδηγοῦσε σὲ ἕνα ἀβυσσαλέο κενό, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε πάτο, καὶ ἔνωθα τρομερὰ αὐτὴ τὴ μοναξιά: αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι τερατώδες, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀντέξω. Ἀρχισα νὰ μὴ μπορῶ νὰ στηρικθῶ στὸν ἐαυτό μου. Ὅταν ἀρχισα νὰ ζῶ αὐτὸν τὸν πάτο, εἶπα, δὲν μπορῶ ἄλλο, καὶ ἀρχισα νὰ ζητάω βοήθεια. Καὶ ἐκεῖ ἐφανίστηκε τὸ πρόσωπο ἐνὸς μοναχοῦ, πὸν ἔγινε ἀργότερα ὁ πνευματικὸς μου». Ἀλήθεια, πόσοι καὶ πόσοι δὲν εἶναι οἱ νέοι πὸν σήμερα ζοῦν αὐτὸ τὸ χάος, αὐτὴν τὴν κενότητα, αὐτὸ τὸ τέλμα, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται κἂν τὴ διέξοδο;

ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΚΑΙ ΑΙΜΟΚΤΟΝΟΥΝΤΕΣ

Μὲ τὰ πιὸ ζοφερὰ χρώματα σκιαγράφει τὸ παγκόσμιο πρόβλημα τῆς πείνας ὁ διευθυντὴς τοῦ Παγκόσμιου Ἐπιτσιτιστικοῦ Προγράμματος τοῦ ΟΗΕ Ντέιβιντ Μπίσλεϊ σὲ συνέντευξή του στὴν ἔκπομπή «Connect the World» τοῦ CNN. Προχώρησε ὁμως ἕνα βῆμα παραπέρα, καὶ κάλεσε τοὺς δισεκατομμυριούχους τοῦ πλανήτη «νὰ ἀναλάβουν δράση γιὰ μία καὶ μοναδικὴ φορά» καὶ νὰ διαθέσουν «ἕξι δισεκατομμύρια δολάρια, γιὰ νὰ βοηθήσουν 42 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, ποὺ θὰ πεθάνουν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν πείνα, ἀν δὲν τοὺς βοηθήσουμε». Τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ στὸ μόλις 2% τῆς καθαρῆς περιουσίας τῶν σχεδὸν 289 δισεκατομμυρίων δολαρίων ἐνὸς καὶ μόνο ἀνθρώπου, τοῦ διευθύνοντος συμβούλου τῆς Tesla Ἐλον Μάσκ. Ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ ἀμβλύνει τὴς ἐντυπώσεις, κατέφυγε σὲ ἕναν ἐλιγμό, δπλώνοντας ὅτι θὰ δώριζε τὰ ἕξι δις., ἀν ὁ ΟΗΕ τοῦ ἀποδείκνυε ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ ποσὸ θὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα τῆς πείνας. Μά, κανεὶς δὲν εἶπε κάτι τέτοιο! Ἄν σώσει κανεὶς ἀπὸ τὸν θάνατο ἀπὸ πείνα 42 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι θὰ λύσει καί... τὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου ἢ τὸ πρόβλημα τῆς πείνας. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα προβάλλει ἀμειλκτο: Ἡ σωτηρία 42 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, μὲ τίμημα τὸ 2% τῆς περιουσίας ἐνὸς καὶ μόνο ἀνθρώπου, δὲν ἀξίζει ἄραγε τὸν κόπο καὶ τὸ κόστος; Γιὰ μία ἀκόμη φορά ἔρχεται στὸ φῶς τὸ πρόβλημα τῆς ἀνισότητος, σὲ ἕναν κόσμο στὸν ὁποῖο, σήμερα ὅπως καὶ παλαιότερα, «ὄς μὲν πεινᾷ, ὄς δὲ μεθύει» (Α΄ Κορ., ια΄ 21).

ΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Προβληματισμὸ θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσει ὁ δείκτης ἰσότητος φύλων πὸν δημοσίευσε στὰ τέλη Ὀκτωβρίου τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ἰνστιτοῦτο γιὰ τὴν Ἰσότητα τῶν Φύλων (EIGE), τὸ ὁποῖο ἀξιολογεῖ τὴν ἐμφυλν ἰσότητα στοὺς τομεῖς: χρόνος, χρέμα, υγεία, ἐξουσία, ἐκπαίδευση καὶ ἀπασχόληση. Τὸ Ἰνστιτοῦτο βαθμολόγησε τὴν Ἑλλάδα μὲ μόλις 52,5 στὰ 100, τοποθετώντας τὴν στὴν τελευταία θέση μεταξὺ τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Ὑπάρχει ὁμως καὶ κάτι πὸν δὲν μετρεῖται μὲ τὰ ποσοτικὰ κριτήρια τοῦ Ἰνστιτοῦτου γιὰ τὴν Ἰσότητα τῶν Φύλων. Αὐτὸ εἶναι ἡ δραματικὴ συρρίκνωση τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία μάλιστα μπορεῖ κάλλιστα νὰ συνυπάρχει ἀκόμη καὶ μὲ ἐντυπωσιακὰ βήματα «προόδου» σὲ ἄλλους τομεῖς, σὰν αὐτοὺς πὸν μετρῶνται σὲ ἀνάλογες ἐκθέσεις. Ἐνα μόνον παράδειγμα νομίζουμε ὅτι ἀρκεῖ, γιὰ νὰ δείξει τὴς διαστάσεις τοῦ προβλήματος: Στὴς ἀρχές τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα ἡ κατάσταση στὸ θέμα τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων ἦταν βεβαίως τραγικὰ χειρότερη ἀπὸ σήμερα. Καὶ ὁμως, τότε, στὴς ἀρχές τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα, ὅταν βυθίσθηκε ὁ περίφημος «Τιτανικὸς» καὶ οἱ βάρκες δὲν ἔφθαναν γιὰ ὄλους, οἱ ἄνδρες ἔβαλαν τὴς γυναῖκες στὴς βάρκες, καὶ οἱ ἴδιοι ἀκολούθησαν τὸ πλοῖο στὸν βυθό. Ἄν σήμερα βυθιζόταν ἕνας «Τιτανικὸς» καὶ οἱ βάρκες δὲν ἔφθαναν γιὰ ὄλους, ἔχει κανεὶς τὴν αἴσθηση ὅτι οἱ ἄνδρες... θὰ ἔριχναν τὴς γυναῖκες στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μπουῦν οἱ ἴδιοι στὴς βάρκες. Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ διευρύνουμε, ἴσως καὶ σὲ κάποια σημεία νὰ ἀναθεωρήσουμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μετράμε τὴν περίφημη «ἰσότητα» τῶν φύλων;

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

«ΖΩΗ» Τηλεγράφοι 189 114 72 ΑΘΗΝΑ